

NEDĚLNÍ BLESK BYL U NOVÉHO ZÁPISU DO ČESKÉ GUINNESSOVY

Jaroslav Lubojacký (55) ze Skřipova u Opavy, transplantace (poř. číslo 429): 6. 9. 2012

DOSTAL SRDCE K NAROZENINÁM

„Býval jsem docela silný kuřák, dával jsem tak 30 denně, pak jsem přestal. Uběhly tři roky a začal jsem se zadýchávat, když jsem běhal s nákupem do schodů, což mi bylo divné, mělo to být přece lepší, když už jsem byl nekuřák. Tři roky nic a najednou se to zhoršovalo. Šel jsem proto za svou doktorkou a ta mě poslala na plicní. Plicce byly v pořádku. Pak mě poslali na srdce a zjistili že je srdce moc vel-

ké a špatně pracuje. A poslali mě k Sv. Anně do Brna. Tam jsem čekal 4 měsíce. A dočkal jsem se, v devět hodin večer, 5. září 2012 jsem šel na stůl.

Dárek

Ráno, na moje narozeniny, mě probudili a řekli mi, že mám nové srdce. To byl ten nejlepší dárek, život. Dostal jsem pak invalidní důchod, ale vzali mi ho a tak zase makám. Dělán truhláře v nábytkářské firmě, u nás v dědině.“

Lékaři a transplantovaní se také v rámci setkání ve Slatinicích utkali v plážovém volejbalu. 2:1 na sety zvítězil tým lékařů.

ŘEKLI MI, ŽE MI NENÍ POMOCI...

František Kmínek (64) z Vizovic, transplantace (poř. číslo 384): 29.10. 2010

„V roce 2007, o prázdninách jsem zjistil, že pořád kašlu, ač bylo horko, tak mi to nedalo a jsem šel k obvodnímu lékaři. A on mi řekl, že jede na dovolenou, ať zajdu za doktorkou, která ho zastupuje. Tak jsem za ní šel, a ona mě poslala na rentgen. Za chvíli mi volali, ať si okamžitě sbalím věci a jedu do špitálu. Že mám zvětšené, dvojnásobné srdce!“

Bez šance...

„Tak jsem jel do špitálu, jen jsem kašlal, žádné jiné potíže. A tam mi řekli, že mi praskla přepážka, která vrací krev zpátky do oběhu a ta krev se dostává na plicce, proto kašlu. A to se nedá léčit léky, to se musí řešit operací. Druhý den jsem už byl v nemocnici a tam mě přijali dva doktoři a ti mně řekli, že mi není pomoci... Asi si dovede-

te představit, jak jsem se cítil...Tak jsem jim řekl, že mockrát děkuju. Pak ale zasáhl primář a druhý den jsem byl na sále...A transplantovali mi jednu chlopeč.“

8 procent

„V noci jsem ale zkolažoval a vůbec se nevědělo, jestli to přežiju. Tak mě znovu otevřeli a vyměnili všechny tři srdeční chlopeč. Pobyl jsem si ve FN Olomouc asi měsíc, pak jsem se vrátil domů, jel do lázní, ale už tehdy mi řekli, že je to dlouho nevydrží, že je to provizorium, protože to bude za nějakou dobu vyžadovat transplantaci srdce. A to přišlo za dva roky po tom, v roce 2010, kdy jsem začal jezdit ke Svaté Anně do Brna. Tam mi paní profesorka Špinarová 28.10. řekla, že uvažují, že by mi dali mimotělní oběh, takové ty pumpy... na baterie...moje srdce ale už bilo jen z osmi procent, takže bych se jim neprobudil z narkózy, tak přemýšlím, co s tím. Jediná možnost byla transplan-

tace. Měl jsem štěstí, ráno 29. Jsem se probudil s novým srdcem, v noci se našel dártce a já šel hned na sál. Pět minut po dvanácté...jako bych se znovu narodil.

Už zase podnikám

„Za necelý měsíc jsem už seděl doma u vánočního stromku, žádné potíže, nic pohoda. Před operací jsem podnikal a předal jsem to synovi. Pak jsem říkal, že se uvidí. Dva roky jsem si dal pauzu a teď už zase dělám, mám živnostenský list, jsem mezi lidmi, to mi chybělo... A snažím se také organizovat toto setkání ve Slatinicích. Napadlo nás to s kolegou Pecnou. Sešlo se nás poprvé sedm transplantovaných na slavnostech vína na svatomartinské oslavy ve Valticích. Tak jsme si řekli, když jsme se sešli ze dvou nemocničních pokojů, že by se nás mohlo setkávat daleko víc. To bylo v roce 2013. Loni se nás sešlo 13, letos už 30 a příští rok v Karlově Studánce, uvidíme.“

DOSTAL NOVÉ SRDCE, A ZEMŘELA MU ŽENA

„V Brně se začaly transplantovat srdčička v roce 1992 a já jsem 31. pacientem, tedy jedním z prvních, v roce 1995. Moje zdravotní potíže začaly v roce 1980, kdy jsem měl vážný infarkt zadní stěny srdce, měl jsem kliku, že jsem tehdy nezemřel...Lékaři mě z toho dostali, začal jsem zase pracovat. V roce 1994 se mi srdeční potíže vrátily. A chytlo to druhou srdeční stranu.

Půl roku čekání

Lékaři u Sv. Anny zjistili, že je to velmi špatné, že je potřeba srdčičko nahradit jiným zdravým. A měl jsem to štěstí, že jsem se dostal do dobrých rukou, tehdy tam šéfoval na jípce dnes již pan profesor Jindřich Špinar. Ten mě udržoval, abych se dočkal operace, čekal jsem půl roku na dártce. Pak mě operovali, šel jsem na sál, tehdejší šéf celého Centra profesor Černý u toho také byl. Měl jsem štěstí, zotavil jsem se z toho dobře, tělo to vzalo.

Šok po návratu

Když jsem se ale vrátil po transplantaci domů, plný

chuti do života, zemřela mi do třech týdnů na rakovinu moje první manželka. To byl hrozný šok. Takže jsem v té době měl na jednu stranu radost z nového srdce a zároveň velký smutek. Život šel dál a měl jsem štěstí, poznal jsem jinou ženu,

další lásku... Je o 29 roků mladší, dobře se o mě stará, na baráku máme číslo 29, hledal jsem tak dlouho,

až jsem našel tu pravou... (usmívá se)

Jezdím na lyžích...

„S novým srdčičkem už žiju dvacet roků, jsem v lékařské péči paní profesorky Špinarové a pořád jsem docela aktivní, pohybuju se, v zimě se projedu na lyžích, na kolech zajedu na houby, zahrajeme si volejbal. Špinaroví mají mimochodem na Třech Studnících, kde bydlím, chatu, takže se známe velmi dobře, občas si zahrajeme i volejbal... nebo zatančujeme... (směje se)

Pacient ho učil volejbal

Prof. Mudr. Jindřich Špinar: „Já jsem pana Františka Brabce k transplantaci srdce nachystal, po operaci jsem ho pak předal manželce a ta se o něho starala potom. A pečují stále. Mám z něho samozřejmě obrovskou radost. Shodou okolností se známe velmi dlouho. Pan Brabec mě jako malého kluka učil volejbal. Vzpomínám si, že tehdy před

František Brabec (79) ze Tří Studníc, transplantace (poř. číslo 31): 3. 4. 1995